

11047
285

Den Fremmede

Mimisk Skuespil i 3 Akter

PERSONERNE:

Fuldmægtig Poul Wang	Hr. Em. Gregers.
Carla, hans Kone,	Frk. Gudrun Houlberg
Privatdiskontør Frandsen	Hr. Mølbach.
Grosserer Dahl	Hr. Rasmus Ottesen

Det er Gagedag, og Fuldmægtig Wang har aftalt med sine Kolleger paa Kontoret, at en Del af Pengene skal springe den samme Aften ved et muntert Sold.

Han aftaler med sine Kolleger, at Udgangspunktet for Aftenens Fest skal være Varietéen „Olympia“, hvor den berømte og berygtede Danserinde „Flambella“ hver Aften henrykker Storbyens kræsnede Kendere ved sin mystiske — skønne Dans „Flammeorgiet“.

Poul Wang har en nydelig ung Kone, der hver Eftermiddag spændt afventer sin Mands Hjemkomst; thi hele den lange Formiddag gaar hun alene om i den lille Villa, der er hendes Hjem og som ligger meget isoleret, et godt Stykke fra Byen. Ogsaa i Dag staar Carla Wang ved Vinduet og vinker glad til sin Mand, men det gør rigtignok et Skaar i hendes Glæde, da hun erfarer, at han skal ud at more sig uden hende.

Men det er dog kun en lille Skuffelse; hun formaner ham til at være fornuftig, da hun et Par Timer senere tager Afsked med ham, „kom nu ikke for sent hjem — og drik ikke for meget!“

Derefter sætter Carla sig drømmende ved Sytøjet, hun har jo sin lille Hemmelighed, sin egen Verden, som ingen kender og ingen aner.

Danserinden har kastet en Brand i de glade Kontormænds Blod — ogsaa Poul Wang slaar sig løs — vild og gal som den gladeste blandt de glade.

Fra Varietéen gaar Vejen til Natrestauranten „Chat noir“, hvor Aftenen afsluttes.

De muntre Pigebørn, Vinen, Larmen og den pikante Danserinde har gjort Wang ganske ør.

Soldeglæden kommer op i ham, han strør sine Pengesedler gavmildt omkring. Pigebørnene flokkes om ham — han er Aftenens Helt.

Der gaar et koldt Pust gennem Kaféen, de faa Gæster stirrer med Undren mod Indgangen, hvorfra en gammel, men endnu kraftig Mand, langsomt kommer gaaende.

Hans Blik er strengt, og han ser med Uvilje paa det Liv, der rører sig i den sene Nattetime, hans Øjne hviler paa Wang og deres Udtryk vækker ham et Øjeblik til Besindelse.

Den mystiske Fremmede er gledet gennem Salen og er allerede borte; men nu staar en bukkende Tjener hos Wang med en Regning: „Her skal lukkes, vær saa venlig at betale.“

Wang har ikke flere Penge, og nu faar han en Regning paa næsten 400 Kr., han beder om at faa den præsenteret den næste Morgen i sit Hjem, hvorefter han med et saligt Smil forlader den mondane Restaurant . . . . .

Den næste Morgen har Wang Hovedpine, og Carla driller ham skælmisk. Men det er ikke Nattens Bedrifter, der tynger mest paa ham, det er en Forudfølelse af kommende Sorger, og en svag Erindring om en stor Forpligtelse, han har paadraget sig om Natten.

Det ringer, og Carla gaar ud for at lukke op.

Nu staar det hele tydeligt for Wang — Tjeneren — Regningen paa de 400 Kroner.

Carla kommer ind med det ubehagelige Papir, hun aner ikke, hvad den uskyldigt udseende Kontolut gemmer.

Wang iler ud og lover at skaffe Pengene samme Eftermiddag; da han bedrøvet kommer ind i Stuen, gaar Carla ham glad i Møde og hvisker ham smilende sin store Hemmelighed i Øret.

Men Wangs Ansigt bliver ikke lysere — ny Forpligtelser — nye Udgifter.

Carla ser skuffet efter ham, hvad var der dog i Vejen.

Paa Kontoret er Wang faamælt og nedtrykt, hans Chief ser forskende paa ham, og Kollegerne driller.

Paa Vejen hjem gaar han op til en Aagerkarl og skaffer sig der — til blodige Renter — de Penge, han skal bruge.

Carla, der om Morgenen forgæves har bedt om Husholdningspenge, faar dem nu; men Wang synker sammen, han føler, at den foregaaende Aftens Glæde har været dyrekøbt, thi han ved, at det vil vare længe, før han kan faa sin Gæld betalt.

2. AKT.

Der er gaaet et Aar og den lille Wangske Husstand er bleven forøget med et nyt Medlem, Barnet.

Haardt har Wang i det forløbne Aar maattet bøde for sin Letsindighed, den Mand, han har laant Penge af til at dække sin Kafégæld med, har taget sig dyrt betalt. Renterne bliver højere og højere, Wang har en Følelse af at have forskrevet sig for Livet. „Jeg søger Dem i Dag paa Deres Kontor“, saaledes stod der i Aagerkarlens sidste Brev — og Wang skælver; thi han er angst for, at hans Principal skal faa noget at vide om hans vanskelige Situation.

Aagerkarlen kommer, men det lykkes Wang at faa ham til at gaa bort igen, men han maa love at betale samme Aften Kl. 9, ellers truer hans utaalmodige Kreditor med at gaa til hans Chef. Wang ser ingen Udvej!

Pint af Sorg, gjort halv sindssyg af Skræk, beslutter Wang sig til at tage Pengene i den Kasse, der er betroet ham, og efter Kontortid gaar han op for at fuldføre sit Forsæt.

I det afgørende Øjeblik svigter Modet ham alligevel. Wang er letsindig, han har i ungdommelig

Tankeløshed begaaet en Dumhed, da han forskrev sig til Aagerkarlen, men en Tyv er han ikke. Han gaar fra Kontoret, uplettet, han har intet vanærende begaaet. Men hvorledes skaffe Penge?

Da han sent om Natten kommer hjem, bliver han ringet op af Aagerkarlen, der forbitret minder ham om Udsættelse og det lykkes ham at faa endnu et Døgns Henstand, men saa . . . . .

3. AKT.

Den næste Dag piner Wang forgæves sin Hjerne, men han ser ingen Udvej. Aftenen er nær, snart er Fristen ude.

Ved Lukketid giver Forretningens gamle Bogholder Wang en Del Penge, som han beder ham indbetale i Forstadsfilialen tidlig næste Morgen, da Wangs Bolig ligger i Nærheden af denne Virksomhed.

Et Øjeblik slaar den Tanke ned i Wang, at han jo kan tilvende sig disse Penge og betale Aagerkarlen dermed, men han skyder den fra sig.

Hans Hustru bliver angst, da hun hører, at de skal ligge med de mange Penge Natten over, og hendes Angst forstærkes, da hendes Mand lidt sene-

re paa Aftenen faar telegrafisk Ordre om at indfinde sig hos sin Principal for at stemme Aarsregnskabet af.

Wang forsøger at berolige hende, men det er uden Resultat, hendes Angst for, at der skal ske noget med de mange Penge i den ensomt beliggende Villa, er grænseløs.

Wang indfinder sig hos sin Chef, men med Arbejdet gaar det kun daarligt, thi hans private Sorger har nu naaet et saadant Højdepunkt, at han føler, at han ikke kan bære sin Byrde alene, han maa have nogen at betro sig til.

Han beder sin Chef hjælpe sig, men her faar han et barskt Afslag „med en Gage, De har hos mig, bør De ikke have Gæld.“

Grosserer Dahl lukker sine Bøger, Wang gaar, Aagerkarlen venter ham.

Det kommer til et heftigt Optrin mellem de to, Wang er nu bragt til Desperationens yderste Grænse; han vil lægge Haand paa Aagerkarlen, men ogsaa i fysisk Henseende er denne den stærkeste.

Da beslutter Wang i sin store Kvide at forgribe sig paa de Penge, han har liggende hjemme, han vil fingere et Indbrud.

Han telefonerer til sin Hustru, at han først kommer meget sent hjem, og derefter tager han en Bil og kører til sit Hjem.

Hans Hustru lægger en Revolver ved sin Seng og beslutter sig til at vaage hele Natten, kommer her Tyve — skyder jeg.

Forsigtigt lister Wang sig ind i sin Stue, hans Fingre klemmer allerede om Pengesedlerne, da knalder der et Skud, og han synker saaret om i en Stol, Carla har skudt ham i den Tro, at det var en Tyv, der røvede de Penge, der var betroet hendes Mand.

Hendes Sorg er grænseløs, da hun erfarer Sagens Sammenhæng.

Da staar den mystiske Fremmede pludselig i Wangs Stue. Tavs staar han for Wang, som han stod i Natkaféen hin skæbnesvangre Aften som Wang aldrig har glemt. I hans Øjne læser Wang: „Du skal ikke stjæle“, som en tavs Bebrejdelse. Men den Fremmedes Øjne kan ogsaa være milde og gode, og da han har rakt Wang de Penge, der betinger hans Eksistens, forstaar baade Mand og Hustru, at Livets onde Magter dog aldrig sejrer over de gode.

Hvem er den Fremmede?

